Згадай того, хто любострастя
Здолав у небезпечну мить
І, люблений, відрікся щастя,
Щоб честь твою не поганьбить.

Твій зір, сп'янілий од кохання,
До трепетних грудей манив,
Але благальне те зітхання
Збороло дикий мій порив.

О! Все я втратив у ту пору,
Тебе рятуючи, аби
Ти не зазнала ні докору,
Ні каяття, ані ганьби.

Проте зломовники вселюдно
На мене зводять поговір:
Мовляв, любов його облудна,
Ти серцю лживому не вір!

Хай був із іншими який я,
Тебе ж зберігши, пресвяту,
Благословляю нині й ім'я,
Й душі твоєї чистоту.

Якби, о господи, раніше
Тебе чистішим я зустрів,
Коли і ти була вільніша,
І я вартніш твоїх чуттів!

Тож світ цей суєти, облуди
В годину обійди лиху:
І наша випроба хай буде
Остання на твоїм шляху.

Моя ж душа, давно погубна,
Лиш здатна інших погубить:
Нам стрітись в світі — перелюбну
Надію вдруге запалить.

Бо світ цей не приносить щастя,—
Я в тому впевнивсь на собі,—
Тут полюбити — значить впасти,
Улігши сорому й ганьбі.

Чарівна, юна, небувала,
Що в мирній самоті зросла,
О, скільки б в світі ти спіткала
Спокус і підступів, і зла!

Прости! Своїм шаленством нині
Я визвав на лиці твоїм
Благальні сльози ці невинні,
Щоб вже повік не литись їм.

Од мук, страждання я не скоро
Знайду в цім світі супокій.
Хоч як судила б ти суворо,
Та я на вирок жду м'який.

Коли б не так любив я вірно,
То й втрату легше б міг нести.
І не страждав би я безмірно,
Якби була моєю ти.

1813